

[Rager.]

Pristal fra 1929 med Pristallene i Dag, kan det ærede Medlem ikke komme uden om, at disse Pristal har i umiskendelig Grad nærmet sig hinanden. Vi skal ikke her diskutere, om det er Valutacentralens Skyld, at Landbrugsprodukterne er steget i Pris. Jeg har ikke noget imod at diskutere det, men det vil føre for langt; det eneste, jeg vil bruge Tallene til, er at vise, at det ærede Medlems Agitation med Hensyn til, at der er sket Landbruget en uforholdsmæssig Skade i Forhold til Byerhvervene, er forkert. Det er denne Agitation, jeg vil ramme en Pæl igennem, og det bliver jeg ved med.

Det ærede Medlem siger saa, at det kan ikke passe, at Venstres Forslag kræver lige saa megen Administration som Regeringens. Ja, se, hvis det indrømmes, at det ikke kan ventes, at der under Venstres Forslag vil blive en større Eksport, saa vil der ikke være flere Valutamidler til Disposition til Indkøb i Udlandet, den der er nu. Da vi maa regne med, at der vil blive indkøbt straks en Mængde af de Varer af hovedsagelig luksusmæssig Karakter, som er særligt begrænset i Øjeblikket, er det saa sikkert som Amen i Kirken, at der vil blive ret lidt Valuta til øvrige Ting. Vi kan altsaa ikke vente at have Muligheder for at opretholde en Import af samme Højde, og Venstres Forslag forudsætter jo efter sin § 6, at der af forskellige Grunde kan blive Brug for at begrænse Importen af visse Varer, og det vil dog sige, at saa maa ganske det samme System som nu træde i Kraft, blot uden at de samme forholdsvis skarpe Bestemmelser og Direktiver er givet. Med andre Ord, efter mit Skøn en Situation, der er daarligere end den nuværende. Jeg staar paa det Standpunkt, at naar vi maa gaa til Restriktioner og til Restriktioner i saa stor Udstrækning som nu, er det i og for sig principielt set forkert at have en Friliste. Det er i Virkeligheden uden for Princippet, da det Beløb, der er paa Frilisten, er saa ubetydeligt i Forhold til det hele, at det i Virkeligheden burde være saaledes, at alle var stillet ens. Men man har Frilisten, og det vil af andre Grunde næppe være rigtigt at ændre den, men Venstres System vil føre til, at der midlertidig bliver lukket op for en Del Importvarer af luksusagtig Karakter, og den Dag kommer følgelig, da vi maa indskrænke Importen igen, den Dag nemlig, da vi bliver tvunget til det, og hvad Vej skal vi saa tvinges? Det viser Venstre ved sit andet Lovforslag, idet dette lægger Op-

gaven over paa Nationalbanken. Der er kun banktekniske Midler, og banktekniske Midler vil betyde en Diskontoforhøjelse, og det er meget betydelig Diskontoforhøjelse; dette vil blive en Nødvendighed. Jeg henviser til mine Udtalelser ved første Behandling af dette Lovforslag og skal ikke gentage disse Ting her. Men det er ganske givet, at Landets Betalingssevne og den Kredit, Landet kan opnaa i Udlandet, vil være saa begrænset, at de Pengeinstitutter, der skal stille Midlerne til Disposition, bliver nødt til at bruge de Fremgangsmaader, der har været brugt, saa længe Pengeinstitutter har eksisteret, nemlig den meget høje Diskonto, og den vil naturligvis komme til at virke, ikke alene for dem, der skal have stillet Penge til Disposition for at importere Varer, men den vil lægge sig som en død Haand over hele Erhvervslivet.

En saadan Situation kan vi blive tvunget ud i; hvis vore Eksportindtægter ikke slaar til til det, vi vil importere, saa vil en Diskontoforhøjelse blive nødvendig. Men Spørgsmaalet er: skal vi fremkalde den Situation ved en Import af luksusmæssig Karakter og en for et vist Tidrum mere løssluppen Import af ukontrolleret Art alene for at tjene Begrebet, det fiktive Begreb Handelens Frihed? For det bliver nemlig kun et fiktivt Begreb i det Øjeblik, den meget stærke Diskontoforhøjelse sætter ind, som kan blive en uafvendelig Nødvendighed. Der siger jeg nej; det vil være det eneste rigtige, naar vi kun har et begrænset Antal Midler til Disposition, at sørge for, at disse Midler anvendes saaledes, at vore produktive Virksomheder og vort nødtørftige Forbrug først og fremmest opretholdes. Jeg tror ikke, at nogen, som vil have Ord for at føre sin private Husholdning fornuftigt, vilde handle saaledes. Den Kvinde, der kun har et vist Beløb til Disposition til sin Paaklædning, vil dog i saa stor Udstrækning, som det er hendes Evner givet, købe Tøjet og selv forarbejde det; naturligvis, derved kan hun faa mest ud af det. Det er ikke en Politik, som jeg tror i det lange Løb vil være heldig for Verdensomsætningen og Udviklingen, men det kan ikke nytte noget, naar den Verden, vi skal omsætte med, stiller sig paa det Standpunkt: vi vil kun tage saa og saa meget fra jer! — saa er vi nødt til at økonomisere med de Midler, vi har. Naturligvis vilde den paagældende Dame ogsaa kunne sige til sin Mand: giv mig noget mere at klæde mig for, saa kan jeg købe færdige Varer og bruge min Tid til at hygge i Hjemmet, og det vil han maa-